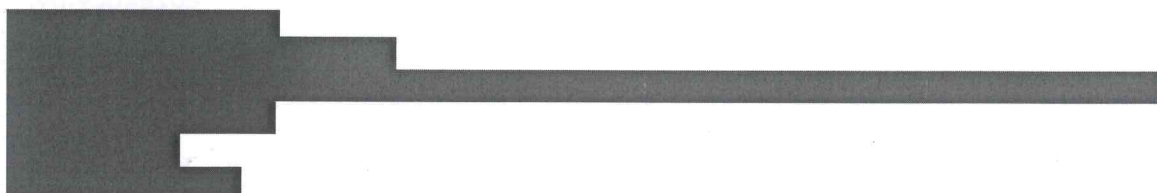

Jelenia Góra, dnia 31.12.2020r.
FW.3102.1.2020.P7

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020r. poz. 1325, z późn. zm.), art.1 ust.1 pkt 2 oraz art.6 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2020r. poz. 1546, z późn.zm.)

- uznaję, że stanowisko przedstawione we wniosku z dnia 22 października 2020r. (data wpływu do Organu podatkowego w dniu 29 października 2020r.), o wydanie pisemnej interpretacji prawa podatkowego, polegającej na uznaniu, że Wnioskodawca nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa – **w przedstawionym stanie faktycznym oraz obowiązującym stanie prawnym – jest prawidłowe.**

Uzasadnienie

Wnioskodawca, pismem z dnia 22 października 2020r. (data wpływu do Organu podatkowego w dniu 29 października 2020r.), zwrócił się z wnioskiem o wydanie pisemnej interpretacji prawa podatkowego, polegającej na uznaniu, że nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa. Wnioskodawca uiścił również, za wydanie interpretacji, wymaganą prawem opłatę w kwocie 40 zł.

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

Z treści złożonego wniosku wynika, że Wnioskodawca jest osobą fizyczną, radcą prawnym, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego, dalej zwanego Klientem, w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności na etapie postępowania rozpoznawczego przed sądami powszechnymi oraz na etapie postępowania egzekucyjnego.

Wnioskodawca podejmuje działania w imieniu Klienta na podstawie udzielonego pełnomocnictwa. W sytuacji, gdy właściwy sąd wyda nakaz zapłaty lub wyrok opatrzony klauzulą wykonalności na rzecz Klienta, Wnioskodawca występuje do komornika sądowego z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Wraz z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego Wnioskodawca składa komornikowi dokument stwierdzający udzielenie mu, przez Klienta, pełnomocnictwa do reprezentowania go w sprawie.

Z wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej z dnia 22 października 2020r. wynika, że pełnomocnictwo zostało złożone komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez komornika mającego siedzibę na terenie Miasta Jelenia Góra.

W związku z powyższym, Wnioskodawca zadał następujące pytanie:

Czy Wnioskodawca jako pełnomocnik jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi ?

Stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej zaistniałego stanu faktycznego przedstawia się następująco:

W ocenie Wnioskodawcy, pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Uzasadnienie stanowiska Wnioskodawcy

Katalog czynności podlegających opłacie skarbowej, został zawarty w przepisie art.1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2020r. poz. 1546, z późn.zm.). Zgodnie z przepisem art. 1 ust. 2 pkt 2 tej ustawy, opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii - w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym.

Obowiązek zapłaty opłaty skarbowej ciąży na osobach fizycznych, osobach prawnych i jednostkach organizacyjnych niemających osobowości prawnej, jeżeli wskutek dokonanego przez nie zgłoszenia lub na ich wniosek dokonuje się czynności urzędowej, albo jeżeli na ich wniosek wydaje się zaświadczenie lub zezwolenie (pozwolenie, koncesję), a w przypadku złożenia dokumentu, o którym mowa w art.1 ust.1 pkt 2 - na mocodawcy, pełnomocniku, przedsiębiorcy lub prokurencie, o czym stanowi art.5 ust. 1 ustawy o opłacie skarbowej.

W ocenie Wnioskodawcy, przywołany przepis art.1 ustawy o opłacie skarbowej nie stanowi jednak wyłącznej przesłanki dla określenia obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej. Przepis art.6 ust.1 pkt 4 ww. ustawy o opłacie skarbowej stanowi, że obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii - z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art.1 ust. 2 wyżej wymienionej ustawy o opłacie skarbowej, a mianowicie podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej, w związku z wykonywaniem zadań z zakresu administracji publicznej.

W ocenie Wnioskodawcy postępowanie egzekucyjne, w toku którego złożony został dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej, ani postępowaniem sądowym, natomiast komornik nie jest organem administracji publicznej, sądem czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej, wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej. Zatem, złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w związku z prowadzoną przez komornika egzekucją nie powoduje powstania obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, o którym mowa w przepisie art.1 ust.1 pkt 2 w związku z art.6 ust.1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej.

Stanowisko Organu podatkowego

Z powyższych regulacji wynika, że nie każde złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury objęto obowiązkiem uiszczenia opłaty skarbowej. Objęte obowiązkiem uiszczenia opłaty skarbowej zostało złożenie pełnomocnictwa składanego w sprawach z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym, ale tylko dopiero w przypadku złożenia tego dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art.1 ust.2 ustawy o opłacie skarbowej.

Z uwagi na powszechnie aprobowane stanowisko wyrażone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 16 września 2009r., sygn. akt I SA/GI 192/08, stanowiące że „Postępowanie egzekucyjne, prowadzone na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, mieści się w zakresie pojęcia „postępowanie sądowe”, o którym mowa w art.1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej” – w ocenie Organu podatkowego należy rozważyć, czy złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa komornikowi sądowemu, prowadzącemu postępowanie egzekucyjne, może uchodzić za złożenie tego dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art.1 ust.2 ustawy o opłacie skarbowej.

Przepis art.759 ustawy z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2020r. poz. 1575, z późn.zm.) wprowadza zasadę domniemania kompetencji komornika co oznacza, że jeśli przepis nie wskazuje jaki organ egzekucyjny jest właściwy do dokonania określonej czynności egzekucyjnej, to powinien ją wykonać komornik sądowy. Czynności egzekucyjne wykonywane przez Sąd są wyraźnie zastrzeżone w przepisach regulujących postępowanie egzekucyjne. Tym samym postępowanie egzekucyjne prowadzonego w trybie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego nie należy utożsamiać z postępowaniem sądowym prowadzonym przez sąd, o którym mowa w art.1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej. W literaturze przedmiotu wskazuje się, że w art.6 ust.1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej przyjęto, iż obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w organie administracji publicznej lub sądzie. Oceniono w piśmiennictwie, że taka regulacja wyłącza spod ustawy o opłacie skarbowej pełnomocnictwa składane u komornika w postępowaniu egzekucyjnym, ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie.

Powyższe stanowisko znajduje również potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych, np. w prawomocnym wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 26 maja 2017r., sygn. akt I SA/Lu 1052/16 stwierdzono, że egzekucja sądowa prowadzona przez komornika sądowego nie jest "postępowaniem sądowym"

w rozumieniu przepisu art.1 ust.1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej, a złożenie komornikowi sądowemu, w związku z prowadzoną przez niego egzekucją dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) nie powoduje powstania obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, o którym mowa w art.1 ust.1 pkt 2 i art.6 ust.1 pkt 4 wymienionej ustawy o opłacie skarbowej.

W dalszej kolejności należy rozstrzygnąć czy komornik sądowy może zostać uznany za organ administracji publicznej. Zgodnie z przepisem art.2 ust.1 ustawy z dnia 22 marca 2018r. o komornikach sądowych (Dz.U. z 2020, poz. 121, z późn.zm.) "Komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym". Z kolei przepis art.3 ust.1 ustawy o komornikach sądowych stanowi, że "Komornik jest organem władzy publicznej w zakresie wykonywania czynności w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym. Czynności te wykonuje komornik, z uwzględnieniem wyjątków przewidzianych w ustawach".

Natomiast przepis art.5 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020r., poz. 256, z późn.zm.) do kategorii organów administracji publicznej ustawodawca zalicza ministrów, centralne organy administracji rządowej, wojewodów, działające w ich lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespalonej), organy jednostek samorządu terytorialnego oraz organy i podmioty wymienione w art.1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, tj. inne organy państwowe i podmioty powołane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do załatwiania w drodze decyzji indywidualnych spraw administracyjnych.

W literaturze przedmiotu ugruntowane jest stanowisko, że komornikowi przysługuje status funkcjonariusza publicznego – organu władzy publicznej (art.3 ust.1 ustawy o komornikach), a czynności egzekucyjne podejmowane są w ramach służby komorniczej – służby publicznej, właściwie systemowo powiązać zadania powierzone komornikom z konstytucyjnymi warunkami wykonywania władzy publicznej. Mówimy tu o wykonywaniu władzy publicznej, gdyż komornik nie będąc organem sądowym, organem wymiaru sprawiedliwości, pozostając poza strukturą organizacyjną sądów rejonowych (komornicy jedynie przy nich działają), podejmuje czynności właściwe wyłącznie dla organów władzy publicznej. Komornik sądowy jest szczególnym organem władzy publicznej, pozostającym poza strukturą administracji publicznej. Jego działalność mieści się w granicach wykonywania zadań własnych państwa, które powierzyło mu swoją władzę w zakresie wykonywania czynności w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym.

W tym miejscu wskazać należy, że z analizy przepisów ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych wynika, że w nowym systemie prawnym częściowo powtórzono przepisy z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji odnośnie usytuowania komornika sądowego w systemie prawa, jego statusu, praw i obowiązków. Przyjmuje się zatem, że przy definiowaniu pozycji ustrojowej komornika, na podstawie obecnie obowiązujących przepisów o komornikach sądowych, można odwoływać się do poglądów doktryny i dotychczasowej spójnej linii orzeczniczej, które zachowują aktualność w rozważaniach w obecnym stanie prawnym. W ustawie o komornikach sądowych i egzekucji ustawodawca przyjął, że komornik jest funkcjonariuszem publicznym. W związku z powyższym zachowują aktualność te wypowiedzi doktryny i orzecznictwa, które odnoszą się do istoty i znaczenia takiego

ujęcia statusu komornika, poczynając od koncepcji funkcjonariusza publicznego i organu pomocniczego wymiaru sprawiedliwości.

W związku z powyższym można twierdzić, że w świetle przepisów ustawy o opłacie skarbowej w związku z ustawą o komornikach sądowych, - komornika sądowego będącego organem władzy publicznej nie można zaliczyć do kategorii organów administracji publicznej uregulowanej w Kodeksie postępowania administracyjnego, co dodatkowo znajduje potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2004r., sygn. akt III CZP 119/03, w której stwierdzono, że "Komornik nie jest organem administracji publicznej, nie może być również uznany za instytucję państwową ani jednostkę budżetową Skarbu Państwa".

W konsekwencji powyższych rozważań uznać należy, że skoro postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika sądowego nie stanowi postępowania administracyjnego, a także sam komornik poza pełnieniem roli organu władzy publicznej nie jest organem administracji publicznej ani nie wchodzi w skład Sądu, to brak jest obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa złożonemu komornikowi.

Reasumując, w ocenie tutejszego Organu podatkowego, złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez komornika sądowego nie wymaga uiszczenia opłaty skarbowej. Powyższa argumentacja znajduje potwierdzenie zarówno w literaturze przedmiotu, orzecznictwie sądowym jak i w najnowszych interpretacjach indywidualnych, wśród nich:

- Interpretacja indywidualna Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 13 sierpnia 2019r., sygn. DFP-Fn-IX.310.7.2019;
- Interpretacja indywidualna Prezydenta Miasta Szczecin z dnia 8 października 2019r., sygn. WpiOL-II.310.3.2019.EJ;
- Interpretacja indywidualna Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 8 listopada 2019 r., sygn. DFP-Fn-IX.310.7.2019;
- Interpretacja indywidualna Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 21 listopada 2019 r. i wiele innych.

Tym samym, z powyższego wynika jednoznacznie, że złożenie dokumentu potwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii powoduje obowiązek wniesienia opłaty skarbowej tylko w sprawie z zakresu administracji publicznej (a to nie jest zakres działania komornika sądowego) lub w postępowaniu sądowym (zgodnie z ugruntowaną linią orzecznictwa działania komornika nie są częścią postępowania sądowego). W związku z tym udzielono interpretacji zgodnej ze stanowiskiem zaprezentowanym przez Wnioskodawcę.

Jednocześnie informuje, że przedmiotowa interpretacja, po usunięciu danych identyfikujących Wnioskodawcę, zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Pouczenie:

1. Na niniejszą interpretację Wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, ul. Św. Mikołaja 78/79, za pośrednictwem Prezydenta Miasta Jeleniej Góry. Skargę w formie dokumentu elektronicznego wnosi się do elektronicznej skrzynki podawczej organu.

2. Skargę można wnieść po uprzednim wezwaniu na piśmie Prezydenta Miasta Jeleniej Góry, do usunięcia naruszenia prawa. Termin do złożenia wezwania do usunięcia naruszenia prawa wynosi 14 dni od dnia, w którym Skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o treści wydanej interpretacji.
3. Termin na wniesienie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, ul. Św. Mikołaja 78/79, przy ul. wynosi 30 dni od dnia doręczenia Stronie odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ takiej odpowiedzi nie udzielił, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa.

Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać:

- wskazanie zaskarżonej interpretacji podatkowej,
  - oznaczenie organu podatkowego, którego działania skarga dotyczy,
  - określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego.
4. Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą, stwierdzeniem jej wygaśnięcia lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić Wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględniania jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Sprawę prowadzi:
URZĄD MIASTA, DEPARTAMENT FINANSÓW, REFERAT WYMIARU PODATKÓW I DOCHODÓW PODATKOWYCH
tel.: 75 75 46 218

Otrzymują:

1. Adresat
2. a/a

Załączniki: -

PREZYDENT MIASTA
Jeleniej Góry
Jerzy Dziurka